

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Dansk Bevægelse

Citation: Drachmann, Holger: "Dansk Bevægelse", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 351. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann06tom-shoot-workid56673/facsimile.pdf> (tilgået 30. november 2021)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Der er en Gud,
 Som i hver enkelt Sjæl sig aabenbarte;
 Og om hans Bud
 Skal Menneskene danne Hæders Garde!

DANSK BEVÆGELSE

Danmark.

(Nytårsdag 1884.)

Vi aander en Luft; — den er vor, den er vor,
 Lad den *saa* bringe Snue for fremmede Næser;
 Vi lever paa „Hjørnet“, vi kan ikke for,
 At det stadig om Ørerne blæser;
 Vi bryder i Blæsten vor Hede, vor Ager,
 Vi dyrker vor Mark, og til Takke vi tager
 Med Brødet, som Fædrene brød: —
 O Danmark, vor Moder, i Sejer og Nød
 Vi signer med Sang dit velsignede Skød.

Vor Verden er vor; — den er trang, den er stor:
 Den er stor nok for os, som er vant til det snævre;
 Vi tøjrer vor Ko paa vor græsrigge Jord,
 At vort Smør vi kan kærne og ævre;
 Men Smørret, som giver os Kroner i Pungen,
 Det lægger ej Fædelandsangen paa Tungen,
 Dertil er dog Kursen for lav: —
 O Danmark, af Blodet, Du Sønerne gav,
 Der spirer for Sønnernes Søner et Krav!

Vi aander en Luft; den er sund, den er ren,
 Den er grødevajrs-fuld af de dyreste Minder;
 Det lærer hver Vaar os med lysegrøn Gren
 Og hvert Blus over Ungdommens Kinder;
 Vil nogen iblandt os vort Løvspring fornægte,
 Og Tvivlsygens Kappe om Ungdommen hægte,
Saa har han ej Ret til vor Jord: —
 O Danmark, vær trøstig; end blomstrer dit Flor,
 End rødmer vor Ungdom, hvor Rugbrødet gror.

Hvad gavned det os, om en Viden vi vandt,
 Som var kvælende fuld af de fremmede Syner?
 Saa heller med Verden derude paa Kant:
 Thi Kamp! saa det tordner og lyner!
 Der er ej Nation, man i Verden kan nævne,
 Ej Enkeltmand knap, som blev stor ved den Evne
 At plapre de fremmede Sprog: —
 O Danmark, dit Blik er os Bøgernes Bøg,
 Saa lad dem kun skælde vort Land for en Krog.

Vi aander *din* Luft; — den er Most, den er Drik,
 Den er sød for vort Hjerte og lind for vor Lunge,
 Ej Elskov kan gro af den elskedes Blik,
 Som *din* Ære kan gro paa vor Tunge;
 Tidt Ungdommen fejler: men kærlig i Aanden
 Den Manddom, som bejler, Du tager ved Hænden
 Og fører den hjem til sit Hus: —
 O Danmark, vor Fylgje i Havstrømmens Brus,
 Vor Moder ved Fjordbølgens blaanende Krus.

Vor Verden er vor — og vort Land er vort Land,
 Lad dem saa holde Skifter i Boer derude;
 Vi værger vort Bosted, saa længe vi kan,
 Om vor By, paa vor Mark, i vor Skude;
 Vil Naboer komme og bryde vor Ager,
 Et Brydertag vi med den fremmede tager,
 Et Livtag paa Liv eller Død;
 Thi helligt for Sønnen er Moderens Skød:

Til Forsvar for Danmark, i Sejer, i Nød!

Gennembruddets Mænd.

Herfrem, herfrem, I gæve Mænd
 Fra Torv, fra Bod, fra Tinge,
 Med Sværd ved Lænd,
 Med Bøg, med Pen,
 Hver Husbond, Mester eller Svend —
 Vor Sag er ikke ringe;
 Vor Sag er den at bygge op
 Med Lys i Aand, med Kraft i Krop,
 I lavest Lag og højt i Top,
 Hvor Gennembruddet kan sit Budskab bringe.

Herfrem, i Folk fra dunklest Vraa,
 Som høvler, hamrer, smedder,
 I Bluse blaa,
 Med Skædskind paa;
 Der er et Raab, det lyder saa:
 For Frihed, i Geledder!
 Javist har mange fattet det,
 Men flere har forjattet det;
 Hvad om vi fik erstattet det
 Med et, et gammelt nyt, som Danmark hedder.

Det Fylokingsraab, det har en Klang,
 Som Staal mod Staal i Gnister;
 Saa mangan Gang
 I Snevring trang
 Det vided Brystet ud til Sang,
 Mens Pandens Fold blev bister;
 Det har Evropa lyttet til,
 Det lød til Oriogsklokkens Spil,
 Det toner kort og klart: Vi vil
 Os hævde — hvem der saa end bli'r Minister!

Vi tænkte, da hint Budskab lød'
 En Foraarsdag fra Tinge:
 En Tid er død,
 Men af dens Skød
 En Friheds-Frelse blev os fød' —
 Det Bud er ikke ringe!
 Vi sang, vi skrev, vi tænkte det,
 Men Frelsen kom kanske for let,
 Der flød vel Blod — men paa hin Plet,
 Hvor Staalet stod i Oprørsdragens Bringe.

Vi sværmer ej for Borgerblod
 Saa lidet nu som siden;
 Det blev en Bod,
 For dyr, for god
 Som Punktum -- ja i Overflod
 Paa Friheds Borger-Striden;
 Men skal vi Strømmen stævne nu,
 Som truer os med al sin Gru,
 Vi komme først og frem'st i Hu,
 At Læsset væltes kan af Tue liden.

Derfor, herirem, I gæve Mænd,
 Med Panden lys og aaben,
 Med Sværd ved Lænd,
 Med Bog, med Pen ---
 Vi fylker os, som Ven ved Ven,
 Med *udadvendte* Vaaben!
 Og, Hænd i Haand, vi bygger op,
 Hvad ned vi rev i sluttet Trop,
 Og planter Danebrog i Top
 Og holder Danmark *nyfødt* over Daaben!

Kærlighedserklæring.

Ja — hvo, som ej har tvivlet,
 Har ondt nok ved at tro!
 Tidt maa den fulde Tryghed først
 Paa Mistillid bero:
 Vi lodder Eivens skjulte Grund,
 Vi frygter Lagets løse Bund,
 Der staar en Angst i Blik, om Mund:
 Saa rammer ned vi Pælen,
 Og saa — saa slaar vi Bro.

Mit Land, mit Land! som klinger
 Igennem Snik og Snak,
 Dit blotte Navn i Splidens Aar
 Først maatte ligge brak;
 Du var, kanhænd's, den lange Tid
 Lidt emsig drevet op med Flid,
 Med Bismag af en Sødmands Bid:
 Saa blev Du stræet med Sennep —
 Den Sennepskage trak.

De Godtfolk skal ej hades,
 Som brugte denne Kur;
 Nej, de har *deres* Gerning gjort
 Og skifter efter Tur;
 Nu smager dobbelt godt det Ord,
 Helt sødt det paa vor Læbe gror,
 Helt trygt det i vort Hjerte bor:
 Helt dejligt gaar vort Dagværk
 Paa Hvilens gode Lur.

Mit Land! Du ringer Dagen
 Ind med dit dyre Navn,
 Og her staar Per og Povl og jeg
 Og aabner Dig vor Favn;
 Vi længes mod et Favnetag,
 Vi fejrer Dig din Navnedag
 Og hejser højt vort Havneflag —
 Som naar fra Stranden øjnes
 Den kendte Skudes Stavn.

Og stolt som saadan Snekke,
 Fuldbarmet, lys og stor,
 Du glider frem og nærmer Dig
 Med Skumbræm i dit Spor.
 Der er ej Dis, som dølger Dig,
 En Verdensmyte følger Dig,
 Et Saga-Brus ombølger Dig:
 Du kommer som en elsket
 Med „alting vel“ om Bord.

Vær hilset her i Havnen
 Af Per og Povl og mig:
 Og har vi noget dyrt Klenod,
 Det vil vi skænke Dig;
 Med *Haabets* Løv i Frierhat
 Vor *Tro* vi byder Dig i Skat,
 Og saa: al Ufreds Færd, Godnat! —
 I *Kærlighedens* Solskin
 Din Dag indhyller sig.

Skuemønten.

„Smudsigt, mat og tomt er Livet!“	Man maa Prægestokken lade:
Det er Møntens ene Side:	<i>Den</i> har ingen Skyld; det har
Vi skal lide,	Kanske den, som Mønten bar!
Stræbe, slide,	
Skuffes skal vi, til det ender;	Skuemønten har Du baaret
Men naar Livets Mønt Du vender,	Dag ud Dag ind, gennem Aaret,
Saa staar dér et andet Svar:	Mens Du hasped af din Ramse
Ren og klar	Om, hvad Uret Livet bød
Skinner Sølvets hvide Flade; —	— Ejhvad Ret Du selv forbrød.